

Rechtskundig Weekblad

Verschijnt elken Zondag

Vereeniging zonder winstgevend doel

Abonnementsprijs : 100 fr. per jaar

Postcheckrekening N° 3185.22

Alle rechterlijke uitspraken, artikels en andere bijdragen, alsook boeken ter bespreking te zenden aan den secretaris-hoofdopsteller

Mr RENÉ VICTOR

Italiëlei, 99, Antwerpen

Opgaaft betreffende intekening en adreswijziging, aanvraag van losse nummers en alle mededeelingen betreffende het beheer te zenden aan den secretaris-schatbewaarder

Mr JOHN STOCKMANS

Lange Leemstraat, 99, Antwerpen

De Vertegenwoordiging der partijen in beroep tegen vonnissen der Vrederechters vóór de Rechtbanken van Eersten Aanleg.

Het Koninklijk Besluit van 13 Januari 1935 betreffende de bevoegdheid en den aanleg in Burgerlijke en Handelszaken en betreffende het hooger beroep van de vonnissen der vrederechters, heeft verscheidene diepgaande wijzigingen in de tot hertoe bestaande regelen der procedure en der bevoegdheid gebracht. Een der wijzigingen, die dit Koninklijk Besluit heeft ingevoerd, heeft onmiddellijk aanleiding gegeven tot zekere betwistingen. Wij bedoelen artikel 14 van het Koninklijk Besluit, waardoor de tusschenkomst van de pleitbezorgers vrij wordt voor de Rechtbank van Eersten Aanleg, wanneer het een beroep tegen een vonnis van een vrederechter geldt. Volgens artikel 14 mag een advocaat, houder van de stukken, zoowel in beroep als voor den Vrederechter de partijen vertegenwoordigen. Dit breken met een oude traditie heeft vóór sommige Rechtbanken betwistingen doen ontstaan. Aan het artikel wordt een interpretatie gegeven en er worden voorwaarden gesteld, die, naar onze bescheiden meening, niet overeenstemmen met den geest noch met de letter van het gemeld artikel.

Inderdaad, beslissen deze Rechtbanken dat, indien ter inleidende zitting de advocaat van een zonder pleitbezorger verschijnend aanlegger niet persoonlijk aanwezig is of indien hij, aanwezig zijnde, niet houder is der stukken, de ingeleide zaak moet geschrapt worden. Indien de advocaat aanwezig is op de door de dagvaarding bepaalde zitting en hij drager is van de stukken, wordt de zaak verzonden door den Voorzitter naar een bepaalde Kamer der Rechtbank, doch zonder aanduiding van een vasten datum. Door deze Kamer wordt dan de zaak op-

geroepen op een dag, die weliswaar door een door griffiers en pleitbezorgers bekend reglement (1) is vastgelegd, doch die, zooals hooger gezegd, niet door den Voorzitter op de inleidende zitting werd aangegeven.

Wanneer een advocaat niet persoonlijk aanwezig is met de stukken bij het oproepen der zaak op deze zitting, wordt een vonnis van schrapping geveld.

Deze interpretatie, waarachter een zekere afschrik voor de nieuwe idee van de vertegenwoordiging der partijen door de leden der Balie schuilt, strookt niet met de letter en zeker niet met den geest van het Koninklijk Besluit.

Herlezen wij eerst en vooral artikel 14 van het Koninklijk Besluit van 13 Januari 1935. Dit artikel bepaalt dat « Het beroep tegen vonnissen van vrederechters bij dagvaarding gesteld wordt op dag en uur zooals bepaald, na een termijn van 8 vrije dagen, vermeerderd naar rato van den afstand, zoo daartoe aanleiding bestaat.

De tusschenkomst van de pleitbezorgers is vrij. De kosten van hunne tusschenkomst worden niet begroot. Indien een partij, die geen pleitbezorger aangesteld heeft, niet verschijnt op de door de dagvaarding bepaalde terechtzitting of op die terechtzitting niet vertegenwoordigd is door een advocaat houder van de stukken, wordt de zaak naar een latere zitting verwezen.

In alle gevallen van verwijzing van de zaak naar een latere terechtzitting zullen de partijen, die geen pleitbezorger gesteld hebben, of niet aanwezig waren of vertegenwoordigd door een advocaat houder van de stukken, bij de uitspraak van het vonnis van

verdaging voor iedere nieuwe dagstelling door den griffier worden verwittigd van den dag en het uur waarop de zaak voor de Rechtbank opnieuw zal worden opgeroepen. Dit bericht wordt gegeven bij een ter post aangeteekend schrijven, dat portvrij ten minste vijf dagen vóór den dag van de terechtzitting wordt toegezonden.»

In het verslag aan den Koning lezen wij : « daarbij is voorzien, dat de tusschenkomst van de pleitbezorgers facultatief is voor het hooger beroep van de vonnissen der Vrederechters. Van deze hervorming wordt sedert lang gesproken, gedeeltelijk reeds werd ze tot stand gebracht in de wet op de huur- en pachtovereenkomsten. Haar toepassing op bijzondere zaken gaf tot geen enkel ernstig bezwaar aanleiding. Welnu, het is niet te wettigen dat op een tweeden aanleg van een proces, waarvoor de Vrederechter bevoegd is, kosten zouden drukken die veel hooger en dikwijls buiten verhouding van de belangrijkheid van het geschil zouden zijn. Bovendien komt het niet logisch voor, dat de houder der stukken in hooger beroep een andere hoedanigheid zou moeten bezitten dan de houder der stukken in eersten aanleg.

De inrichting van de rechtspraak zal voor die vorderingen enkele aanpassingen ondergaan : het dagvaardingstermijn bedraagt 8 volle dagen, verstek mag niet worden verleend tegen een partij, die geen pleitbezorger heeft gesteld en die op de door de dagvaarding bepaalde terechtzitting niet verschijnt of er niet vertegenwoordigd is door een advocaat houder van de stukken. De afwezige partij moet door een ter post aangeteekend schrijven door den griffier verwittigd worden van datum en uur van elke nieuwe dagstelling, ten minste vijf dagen vóór den datum der terechtzitting.»

De beteekenis van deze termen laat niet den minsten twijfel toe. Wanneer op de zitting door de dagvaarding bepaald een partij, aanlegger of verweerder, geen pleitbezorger heeft aangesteld, dan mag op die zitting geen verstek worden verleend en dan mag ook de zaak niet worden geschrapt, doch moet de zaak naar een latere en bepaalde zitting worden verzonden. Inderdaad, de Wetgever vermijdt uitdrukkelijk te spreken van de verwerende partij. Hij zegt : « indien een partij niet verschijnt op de door de dagvaarding bepaalde terechtzitting (« audience »). » Dit slaat op aanlegger zoowel als op verweerder, zooniet zou de Wetgever zonder den minsten twijfel hebben gesproken van « den verweerder ». Wanneer hij spreekt van « een partij » zonder te bepalen dat het enkel den verweerder betreft, dan is de bedoeling van den Wetgever geweest de beide partijen te dekken. Volgens den duidelijk uitgedrukten wil van den Wetgever moet de

zaak dus, indien aanlegger of verweerder, die geen pleitbezorger heeft gesteld, niet op de door de dagvaarding bepaalde terechtzitting verschijnt of op die terechtzitting niet vertegenwoordigd is door een advocaat houder van de stukken, naar een latere terechtzitting verwezen worden en moet krachtens de volgende alinea van het gemeld artikel 14 de niet verschijnende partij bij aangeteekend schrijven door den griffier der Kamer, waarvoor gedagvaard werd, verwittigd worden van de verzending. De voorzitter zal in dit geval een vasten datum van verzending moeten aangeven. Minstens vijf dagen moeten verlopen tusschen den dag van de inleidende zitting en den dag van de zitting, waarop de zaak wordt uitgesteld. Het aangeteekend schrijven moet niet alleen den dag, maar ook het uur aangeven waarop de zaak opnieuw zal worden opgeroepen.

Wanneer de zaak vervolgens wordt opgeroepen voor de Kamer, waarnaar ze ter inleidende zitting verzonden werd, kan er verstek of ontslag van instantie worden uitgesproken indien aanlegger of verweerder niet verschijnt en geen advocaat, houder der stukken, hem ter zitting vertegenwoordigt.

Indien ter inleidende zitting niemand voor deze partij verschenen was en diensvolgens een aangeteekend schrijven door den griffier verzonden was geworden, zal de toestand dezelfde zijn als in een gewone zaak, waar geen aanstelling van pleitbezorger is gebeurd. Indien integendeel de niet verschijnende partij op de inleidende zitting verscheen of rechtsgeldig vertegenwoordigd was, zal de toestand diegene zijn die zich voordoet in een gewone zaak wanneer de aangestelde pleitbezorger geen besluiten neemt.

Strikt genomen kan, indien de advocaat, houder der stukken, op het oogenblik van het oproepen der zaak niet aanwezig is, de zaak geschrapt worden in dezelfde mate als een andere zaak kan geschrapt worden als een pleitbezorger bij de oproeping niet antwoordt.

De Rechtbanken mogen echter niet vergeten, dat de bedoeling van den Wetgever is geweest te komen tot een vereenvoudiging en vooral tot een vermindering van de kosten, terwijl elke uitgesproken schrapping van een recent ingeleide zaak als eenig gevolg heeft door de rechtzoekenden nuttelooze kosten te doen dragen, indien ten minste, hetgeen nog veel ernstiger is, intusschen de termijnen van beroep niet verstreken zijn.

Degene die getroffen worden, zijn eenvoudig de menschen die recht zoeken en die door de nieuwe regeling, volgens het Koninklijk Besluit, een vermindering van kosten hadden moeten bekomen.

Wij zijn de laatsten om te ontkennen dat door deze wijzigingen der regelen van de procedure lang

bestaande gewoonten worden uit hun gelid getrokken. In plaats van voor wat de rol-regeling betreft te doen te hebben met een klein getal pleitbezorgers, wier voornaamste bezigheid tusschen 9 en 12 uur 's morgens, buiten het teekenen van besluiten die ze zelfs niet hebben gelezen, er in bestaat in groep van Zittingzaal tot Zittingzaal te wandelen om de regeling en de herregeling der verscheidene « rollen » bij te wonen, zullen de Rechtbanken voortaan staan tegenover een veel grooter aantal advocaten, die gedurende diezelfde morgenuren nog aan iets anders te denken hebben dan aan de regeling van den rol der onderscheidene Kamers. Dit zal ongetwijfeld in den eersten tijd zekere moeilijkheden en misschien wrijvingen meebrengen. Dit zal het wijzigen van zekere gewoonten, het aanpassen van de werkwijze noodzakelijk maken, doch al deze bezwaren en moeilijkheden zullen van korten duur zijn.

Inderdaad, geen enkel ernstig en diepgaand beletsel doet zich voor, hetgeen onbetwistbaar wordt door het voorbeeld der groote Rechtbanken van Koophandel, waar sinds lange jaren den rol van de verscheidene Kamers geregeld wordt door de advocaten zonder tusschenkomst van pleitbezorgers; terwijl men ook wel even mag wijzen op den toestand, die in feite bestaat bij de Burgerlijke Rechtbank te Brussel, waar practisch de rolregeling gebeurt door de advocaten en door het « Office des Rôles ».

De tot nu toe opgerezen moeilijkheden en betwistingen zijn, absoluut beschouwd, moeilijk te verklaren. Ze zijn waarschijnlijk terug te brengen in hun oorsprong tot de animositeit, die zich heeft meester gemaakt van de pleitbezorgers bij sommige Rechtbanken.

Inderdaad, tengevolge van dezen maatregel worden de pleitbezorgers in hun bestaansmogelijkheden diep getroffen. De bevoegdheid van den Vrederechter is op een zeer groote schaal uitgebreid geworden. Hierdoor worden aan de pleitbezorgers in eersten aanleg een groot getal zaken ontnomen en al deze processen ontsnappen hun dan ook in graad van beroep. Het pecuniaire nadeel, dat de pleitbezorgers hierdoor ondervinden, is belangrijk. De maatregel, ingevoerd door het Koninklijk Besluit van 13 Januari 1935, is gedeeltelijk een uiting van de algemeene tendenz, die zich sedert eenigen tijd zeer scherp heeft voelbaar gemaakt en die er toe strekt de pleitbezorgers bij de Rechtbanken van Eersten Aanleg af te schaffen. Van uit dit oogpunt kunnen wij persoonlijk den maatregel niet volstrekt gelukkig noemen. Wij zijn persoonlijk ver van voorstanders te zijn van het behouden van pleitbezorgers, maar wij zijn van meening dat in deze aanlegenschap fragmentairen arbeid uit den boeze is.

Tegen de afschaffing van hun ambt, mits het geven van een redelijke vergelding aan de op dit oogenblik in functie zijnde pleitbezorgers, is weinig steekhoudend in te brengen.

Tegen een methode, die er in bestaat hun ambt te laten voortbestaan, maar hen de levensmogelijkheden te bemoeilijken of zelfs te ontnemen door het sterk beperken hunner inkomsten, kunnen gegronde bezwaren worden geopperd. Dergelijke maatregelen mogen enkel een kortstondigen overgang zijn naar een totale oplossing van het geheele probleem.

Wat hier echter ook van zij, dit doet niets af aan het bestaan van het Koninklijk Besluit van 13 Januari 1935 en van de regeling ingevoerd door dit Koninklijk Besluit.

De Wetgever heeft gewild, dat de procedure in beroep voor de Rechtbank van Eersten Aanleg goedkoop zou worden. Hij heeft het aanstellen van pleitbezorgers facultatief gemaakt.

Van dit oogenblik hebben de advocaten de volstreckte verplichting den last der procedure op zich te nemen. De advocaat kan voortaan de bijkomende kosten van een pleitbezorger, die hij zou aanstellen om zich persoonlijk den last te besparen van het verschijnen op de verschillende zittingen, waarop de zaak wordt opgeroepen, tegenover zijn klient niet meer verantwoorden. Het zou een professionele fout zijn vanwege een advocaat aan zijne klienten de niet verplichte en niet verhaalbare kosten van de aanstelling van een pleitbezorger op te dringen.

De Rechtbanken van hunnen kant staan tegenover een duidelijke en zeer lofwaardige wilsuiting van den Wetgever. Zij moeten den Wetgever volgen op den weg van het goedkoop maken der rechtsbedeeling. Zij hebben de volstreckte verplichting niet enkel de letter, maar in de eerste plaats ook den geest van het Koninklijk Besluit te eerbiedigen. Ze moeten al het mogelijke doen om tot een gezonde toepassing van de nieuwe regeling te komen en in elk geval vermijden dat de rechtsonderhoorigen nuttelooze of zelfs in sommige gevallen onherstelbare schade zouden oploopen.

Hier weze er terloops op gewezen, dat het in de laatste tijden wel meer voorkwam dat de Rechtbanken een zeker « gebrek aan sympathie » toonden tegenover sommige wettelijke maatregelen. In de eerste plaats dient in dit verband gedacht aan de verscheidene wetten en besluiten betreffende de vermindering der handelshuur en betreffende de verbreking der huurceelen. Daar waar deze maatregelen een afbreuk beteekenen aan de tot nu toe als onaantastbaar aanziene grondbeginselen van het verbintenissenrecht, is de onwil van een « jurist » als dusdanig te begrijpen; doch deze onwil moet de jurist volstrekt laten varen als hij als magistraat

moet oordeelen. Dit is des te meer waar wanneer het, zooals in het Koninklijk Besluit van 13 Januari 1935, maatregelen geldt die met de grondbeginselen van het materiele recht niets te maken hebben, doch enkel verband houden met bijkomende regelen van het formeele recht.

Terugkomend meer speciaal tot het Koninklijk Besluit van 13 Januari 1935 en tot de moeilijkheden die dit deed ontstaan, kunnen wij besluiten, dat een verstandige samenwerking tusschen Balie en Magistratuur vereischt is.

Van de advocaten mag de meest mogelijk stiptheid gevergd worden. Maar men moet begrijpen, dat een advocaat niet steeds op een bepaald uur op een bepaalde zitting kan aanwezig zijn en dat dit geheel onmogelijk is als de Rechtbanken niet stipt op de voorziene uren hunne rolregelingen aanvangen. Men moet aannemen, dat advocaten zich tijdens de rolafroepingen door een hunner confraters doen vervangen of zelfs dat in geval van volstrekte onmogelijkheid om anders te handelen, een schriftelijke verwittiging gericht aan den voorzitter der Kamer, zou volstaan. Zooniet wordt een onhoudbaren toestand geschapen, waarvan, zooals hooger gezegd, de rechtsonderhoorigen ten laatste de slachtoffers zijn.

In dit verband moet trouwens gewezen worden op het al te vaak vergeten artikel 7 van het Decreet van 2 Juli 1812, dat de schrapping uitsluit indien de advocaat op het oogenblik van het oproepen der zaak vóór een andere Kamer weerhouden is.

Het stoot tegen de borst dat van een advocaat, die ter zitting verklaart namens een partij op te treden en houder te zijn van de stukken, geëischt wordt dat hij deze stukken zou toonen. Dergelijke incidenten mag de Balie niet dulden. Niet alleen het prestige van de Advocatuur, maar ook dat van het Gerecht zelf wordt er door in het gedrang gebracht.

Vooraleer te eindigen nog een laatste opmerking. De vraag is gesteld geworden of in zake beroep tegen beslissingen van den Vrederechter betreffende huurverbrekings nog langer een volmacht vereischt zou zijn (Koninklijk Besluit van 31 October 1934). Het antwoord dat op deze vraag gegeven wordt door de Rechtspraak, is niet steeds hetzelfde. Naar onze

meening is na het in voege treden van het Koninklijk Besluit van 13 Januari 1935 geen volmacht meer noodig, ook wanneer het een beroep tegen een vonnis van verbreking van huur betreft. De regeling van het Koninklijk Besluit van 31 October 1934 had een beteekenis op het oogenblik dat ze werd uitgevaardigd, omdat op dat oogenblik de algemeene regel was, dat enkel een pleitbezorger de partijen mocht vertegenwoordigen voor de Rechtbank van Eersten Aanleg. Wanneer de Wetgever later den algemeenen regel wijzigt en als algemeen systeem een regeling invoert die breder is dan de in 1934 als verbreiding gedachte uitzondering, dan vervalt de uitzondering. Een beroep op de *ratione legis* geeft dus de oplossing van de moeilijkheid.

Dit wordt trouwens bevestigd door de termen van het verslag aan den Koning: « Bovendien komt het niet logisch voor dat de houder der stukken in hooger beroep een andere hoedanigheid zou moeten bezitten dan de houder der stukken in eersten aanleg ». In zaken strekkende tot huurverbreking, zooals in alle andere, kan in eersten aanleg de advocaat zonder volmacht verschijnen. Zooals in alle andere zaken mag in graad van beroep dus volgens het Koninklijk Besluit van 13 Januari 1935 aan den advocaat, drager der stukken, geen andere vereischte worden opgelegd.

Wij hebben in deze korte uiteenzetting getracht een paar gerezen betwistingen in het licht te stellen. Wij hebben getracht ze te toetsen aan de bedoelingen van den Wetgever. Wij meenen dat de oplossing zich klaar en duidelijk opdringt en dat de toepassing van de nieuwe regeling in zake procedure vóór de Burgerlijke Rechtbanken spoedig en gemakkelijk een normalen gang zal vinden. Indien het nochtans moest blijken dat, niettegenstaande het wederzijdsche verlangen om tot een oplossing te komen, het verschil van opvattingen niet te overbruggen was, dan zou het volstrekt noodzakelijk zijn, in het belang van de rechtsonderhoorigen, een dergelijk geval van betwisting, daar waar het mogelijk zou blijken, te onderwerpen aan de controle van het Hof van Verbreking, dat dan een definitieve interpretatie van artikel 14 zou kunnen geven.

Herman JACOB.

UITGEGEVEN DOOR HET "RECHTSKUNDIG WEEKBLAD"

Prof. Mr René VICTOR : Het belang van de Nederlandsche wetenschap voor de algemeene rechtstheorie fr. 7,50

Mr F. WITTEMANS : Wederzijdsche rechten en plichten der echtelieden fr. 30,—

Mr R. VAN LENNEP : De werklozenverzekering in België fr. 30,—

«De Sikkel», Kruishofstraat, 223, Antwerpen.

Mr J. DE WEERDT : Samensmelting van handelsvennootschappen fr. 35,—

Prof. Mr Robert VANDEPUTTE : De nieuwe Duitse wetgeving fr. 18,—

Mr R. VAN LENNEP : De motiveering van vonnissen en arresten fr. 25,—

Dr Maria DE LANGHE : De Italiaansche « Stato Corporativo » fr. 18,—

RECHTSPRAAK

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

9e Kamer. — 3 April 1934.

HOF VAN VERBREKING

24 September 1934.

HOF VAN BEROEP GENT

3e Kamer. — 6 December 1934.

JACHT OP ANDERMANS GROND. — KLACHT VAN DEN EIGENAAR OF ZIJN RECHTHEBBENDE. — BESTUURDER VAN JACHTVEREENIGING.

In geval van vervolging wegens jacht op andermans grond is een klacht vereischt van den eigenaar of van zijn rechthebbende.

De klacht van den bestuurder eener jachtvereniging is niet voldoende als die jachtvereniging geen rechtspersoonlijkheid bezit en het niet bewezen is dat die bestuurder volmacht heeft van den persoon aan wien het betwiste jachtrecht toebehoort.

O. M. t/ Duchesne.

Pl.: Mter L. Bosmans (Leuven).

ARREST DER 9e KAMER - HOF VAN BEROEP VAN BRUSSEL, 3 APRIL 1934

Gezien zijne besluiten :

Overwegende dat de beroepen ten gepasten tijde in de wettelijke vormen ingesteld werden;

Overwegende dat betichte verklaard heeft aan de gendarmen van Leuven, gelast met hem over de beschuldiging van jachtmisdrijf op andermans goed te onderhooren. « Ik beken op 22 October 1933 naar een fezzant geschoten te hebben op het jachtrecht van De Coninck, doch ik had het vast gedacht dat het mijn jachtrecht was waarop ik stond, te meer dat ik daar nevens nog jachtrecht heb, doch na aanwijzing van den jachtwachter, heb ik wel gezien dat ik te ver overgegaan was. »

Dat dus betichte feitelijk bekend : 1°) op andermans grond gejaagd te hebben; 2°) van te voren ingelicht te zijn geweest dat het jachtrecht op dit goed behoorde aan De Coninck;

Overwegende dat de klacht met eisch tot vervolging ingediend op naam van vereenigde jagers — waaronder het niet betwist is, noch betwist kan worden, dat De Coninck zich bevindt, regelmatig is;

Overwegende dat de onwetendheid door betichte aangehaald nopens de juiste grensscheiding tusschen zijn perceel en het naburig jachtdomein, niet kan aangenomen worden als zijnde het gevolg eener misging met goede trouw gepleegd, dat hij des te nauwkeuriger de juiste bepaling zijner rechten moest kennen, daar hij zich opzettelijk op post was gaan plaatsen, op den rand van een bosch waarin andere jagers een klopjacht hielden, dat diensvolgens de feiten, door den eersten rechter weerhouden, bewezen zijn gebleken en dat de toegepaste straf billijk is;

Overwegende dat de verjaring gestuit is geworden door het vonnis a quo van 19 Januari 1934;

Om deze redenen,

Het Hof,

gezien de wetsbepalingen in het bestreden vonnis aangehaald,

Bevestigt

het bestreden vonnis en verwijst den betichte in de beroepskosten, beloopende in 't geheel 71 fr. 51 ctm.

ARREST VAN DE 3e KAMER - HOF VAN BEROEP GENT, 6 DECEMBER 1934

in zake van het O. M. t/ Duchesne.

Beticht van : te Lubbeek, kanton Glabbeek, den 22 October 1933 op een anders grond, zonder toestemming van den eigenaar Egide Raymaekers of van zijn rechthebbende, die klacht indient, gejaagd te hebben;

Daarvan plichtig verklaard en verwezen in eene geldboete van vijftig frank meer 60 deciemmen : driehonderd vijftig fr. of vijftien dagen gevang en tot de kosten begroot op 43,56 fr.

De uitvoering van het huidig vonnis opgeschorst gedurende drie jaren, uitgenomen voor de kosten.

Bij vonnis der boetstraffelijke rechtbank van Leuven eenig rechter dd. 19 Januari 1934, waarvan de verdachte en het Openbaar Ministerie beroep hebben ingesteld op 29 Januari 1934 werd het bestreden vonnis bevestigd en den betichte verwezen in de beroepskosten beloopende in het geheel op 71,51 fr.

Tegen dit arrest heeft de betichte zich in verbreking voorzien den 3 April 1934;

Bij arrest van het Hof van Verbreking tweede kamer, dd. 24 September 1934 werd het arrest van het Hof van Beroep te Gent,

Kosten lastens den Staat;

Gehoord den heer Raadsheer Poll in zijn verslag gedaan ter openbare zitting.

Gehoord den betichte in zijne middelen van verdediging voorgedragen zoo door hem zelve als door meester Bosmans, advocaat te Leuven;

Gehoord in zijnen eisch den heer de Bie, advocaat-generaal;

Gezien het arrest van het Hof van Verbreking, dd. 24 September 1934, het vonnis der rechtbank van eersten aanleg dd. 19 Januari 1934 alsook de bestanddeelen van het dossier;

Overwegende dat de verjaring gestuit is geworden door het vonnis van 19 Januari 1934 het arrest van het Hof van Beroep (Brussel) van 3 April 1934, het verzoek in Cassatie en het arrest van het Hof van Verbreking dd. 24 September 1934, de dagvaarding aan betichte beteekend om te verschijnen voor het Hof van Beroep (Gent) dd. 26 October 1934;

Overwegende dat luidens art. 26 der wet op de jacht (28 Februari 1882) indien het enkel een overtreding geldt van artikel 4 heeft de vervolging slechts plaats op klacht van den eigenaar der jacht of zijn rechthebbende;

Overwegende dat uit het onderzoek voor het Hof gedaan gebleven is dat, in huidig geval, het jacht recht aan zekeren De Coninck toebehoort;

Overwegende dat De Coninck persoonlijk geen klacht ingediend heeft;

Overwegende dat de klacht uitgaat van zekeren H. Raeymackers die zich betitelt: «Directeur de la Sté de chasse de Pellenberg».

Overwegende dat H. Raeymackers niet bewijst dat hij gevolmachtigd was door De Coninck om klacht in te dienen;

Overwegende dat ware het zelf bewezen dat De Coninck lid is van «La Société de chasse de Pellenberg», dan nog zou de bestuurder van gezegde vereniging niet gemachtigd zijn in rechte op te treden namens een der leden dezer vereniging daar het niet vast staat dat die vereniging de rechtspersoonlijkheid bezit.

Om die redenen,
Het Hof,

af verdere besluiten als ongegrond afwijzende,

Doet te niet het vonnis a quo,

En opnieuw beslissende op tegenspraak,

Zegt dat bij gebreke aan geldige klacht van den eigenaar der jacht of van zijn rechthebbende de vervolging tegen Alexander Duchesne ingespannen niet ontvankelijk is,

Stelt aangeklaagde buiten zaak;

Kosten van beide aanleggen ten laste van den Staat.

NOTA. — Het delict van jacht op andermans grond mag volgens art. 26 der jachtwet van 28 Februari 1882 door het O. M. maar vervolgd worden op klacht van den eigenaar der jacht of van zijn rechthebbende.

In onderhavig geval was er klacht van een zekeren heer Raeymackers handelende als «Directeur de la ciété de chasse de Pellenberg».

De beklagde pleitte dat de vervolging nietig en niet ontvankelijk was bij een gebrek aan regelmatige klacht, daar de «Société de Chasse de Pellenberg» maar een feitelijke vereniging zonder rechtspersoonlijkheid was en dus door haar of haar gemachtigde geen geldige klacht kon ingediend worden.

In feite was het bewezen dat het betwiste jacht-recht toebehoorde aan M. De Coninck Roger, lid der société de chasse de Pellenberg».

Daarop steunde het verbroken arrest van Brussel om te zeggen, dat de klacht met eisch tot vervolging ingesteld op naam van vereenigde jagers — waaronder het niet betwist is, noch betwist kan worden dat De Coninck zich bevindt, regelmatig is. Zie in dien zin Servais «De la Responsabilité des Dégats causés par le Gibier», 1932, bl. 36, n° 36 «Un membre d'une «société» de chasse sans existence juridique est en réalité un indivisaire (corr. Mons, 30 avril 1932, Rev. dr. pén. 1932, 643) et sa plainte est, à ce titre recevable».

Dit arrest van Brussel werd verbroken door arrest van het Hof van Verbreking van 24 September 1934 (Pas. 1934, I, 384) omdat niet onderzocht was of Raeymackers gevolmachtigde van De Coninck was om klacht in te dienen overeenkomstig art. 31 en 65 van het Wetboek van strafvordering.

Het Hof van Beroep van Gent heeft daarna de besluiten van beklagde aangenomen en hem zonder kosten buiten de zaak gesteld, daar de vervolging niet ontvankelijk was. Zie in denzelfden zin Rep. pratique Dr. Belge V° Chasse, n° 250 en de daarin aangehaalde rechtspraak.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE DENDERMONDE.

2 Februari 1935.

Voorzitter: M. Van Ginderachter.

Pleiters: Mters Orban en Van Gestel.

ARBEIDSONGEVAL. — BEWIJS. — VERMOEDENS.

Een arbeidsongeval mag bewezen worden door alle middelen van recht zelfs door vermoedens.

Gén. Acc. t/ Masier.

Gehoord partijen in hunne middelen en besluitse-len;

Gezien de stukken;

Overwegende dat de «Général Accident» tegen de tusschenvonnissen dd. 2 October 1933 en 12 Februari 1934, geveld door den Heer Vrederechter des Kantons St Niklaas-Waas, geen beroep heeft ingesteld, dat die vonnissen derhalve kracht van gewijsde hebben;

Overwegende dat het beroep tegen het eindvonnis dd. 14 Mei 1934 tijdig en regelmatig werd ingesteld;

De Rechtbank ontvangt hetzelfde en erover beslissende;

Overwegende dat de oorspronkelijke eisch strekt tot het bekomen der vergoedingen voorzien door de samengeordende wetten over de werkongevallen;

Overwegende dat beroepster staande houdt dat geïntimeerde het bewijs niet geleverd heeft als zou hij op 14 April 1933 het slachtoffer geweest zijn van een werkongeval;

Overwegende dat een werkongeval door alle middelen van recht, ook door vermoedens, mag bewezen worden; (Verb. 3 Nov. 1932, Pas. 1932-1-296);

Overwegende dat de oogarts R. Th. van Antwerpen, aangesteld als deskundige door den Heer Vrederechter, stellig besluit tot het bestaan van een werkongeval in den wettelijken zin van het woord, werkongeval veroorzaakt door het feit dat kalkstof in de oogen van Masier gevlogen is, terwijl hij voor zijn patroon werk uitvoerde;

Dat, weliswaar, Dr. E., onderhoord als getuige, in het tegenkwast verklaard heeft dat de bestatigingen welke hij persoonlijk tot tweemaal toe na het ongeval gedaan had tot dergelijk besluit niet hadden geleid; doch dat deze vage verklaring niet van aard is de besluiten van het gemotiveerd verslag van den deskundige Th., te ontzenuwen; dat Dr. Th., er op gewezen heeft dat Dr. E. zeer waarschijnlijk de ontsteking van het hoornvlies van het linker oog van Masier niet bestatigd heeft en in de waan heeft kunnen verkeeren dat Masier slechts aan een oude ziekte lijdend was;

Overwegende verder de besluiten van Dr. V. D. B., die langen tijd de geïntimeerde heeft verzorgd; dat, immers, Dr. V.D.B., in het rechtstreeksch enkwest verklaard heeft dat de groote pijnen en de groote lichtschuwheid welke bij den geïntimeerde na het ongeval te bestatigen waren niet anders te verklaren zijn dan door het ontstaan van een plotseling voorval dat de ontsteking heeft veroorzaakt; dat dit plotseling voorval plaats had terwijl Masier kalk bluschte voor zijn patroon, zooals blijkt uit de verklaring onmiddellijk na het gebeurde door Masier aan getuige De Vos afgelegd;

Overwegende dat uit het voorgaande spruit dat geïntimeerde wel het bewijs geleverd heeft dat hij het slachtoffer geweest is van een werkongeval; dat hij diensvolgens recht heeft op de door de wet bepaalde vergoedingen;

Overwegende dat de voorloopige werkonbekwaamheid door den eersten Rechter, overeenkomstig het verslag van den Deskundige Dr. Th., voor een niet bepaalden tijd op 100 t. h. werd vastgesteld;

Overwegende dat beroepster niet betwist dat Masier een gemiddeld jaarlijksch loon verdiende van 12.474 fr., hetzij gemiddeld, per dag : 12.474 : 365 of 34.16 fr.; dat op basis van dit loon, de wettelijke vergoedingen bedragen (art. 2 der geordende wetten) vanaf 14 April 1933 tot 12 Mei 1933 : (28×34.16) : 2 of 478.24 fr.; vanaf 13 Mei 1933, (34.16×2) : 3 of 22.77 fr. per dag, tot op den dag waarop het zal blijken dat de toestand van den geïntimeerde verbeterd is ofwel, integendeel, bestendig is geworden. (Cfr. Delaruière en Namèche, blz. 113 en de aangehaalde rechtspraak);

Om deze redenen,

en deze niet tegenstrijdig van het vonnis van den eersten Rechter, de Rechtbank, zetelende in graad van beroep, alle verdere en tegenstrijdige besluiten van de hand wijzende, zegt voor recht dat ter zake bewezen is dat Masier den 14 Mei 1933 het slachtoffer is geweest van een werkongeval in den wettelijken zin van het woord, werkongeval welk een tijdelijke volledige werkonbekwaamheid heeft veroorzaakt;

Veroordeelt diensvolgens beroepster om aan den geïntimeerde ten titel van vergoeding te betalen : voor de tijdspanne van 14 April 1933 tot 12 Mei 1933 478.24 frank; en vanaf 13 Mei 1933; 22.77 fr. per dag, tot op den dag waarop zal blijken, 't zij door een overeenkomst tusschen partijen gesloten, 't zij door een vonnis, dat de toestand van geïntimeerde ofwel verbeterd is ofwel, integendeel, bestendig is geworden.

Bekrachtigt voor het overige het vonnis waartegen beroep;

Veroordeelt beroepster tot de kosten op taxaat.

CORRECTIONEELE RECHTBANK TE TONGEREN.

11 December 1934.

Voorzitter : M. de Schoetzen.
Rechters : MM. Albert en Utrlin.
Pleiters : Mters Koninkx en Henusse.

ONGEVAL. — TEGENSPREKELIJKE EXPERTISIE.
— BEROEP. — GEEN VERMEERDERING DER
RAMING VAN DE ONKOSTEN.

*Wanneer partijen overeengekomen zijn een tegen-
sprekelijke expertisie te doen plaats hebben om de
schade door een ongeval veroorzaakt te schatten,
kan nadien geen hooger bedrag gevorderd worden,
dan datgene door de deskundigen vastgesteld,
omdat deze expertisie de rechtswaarde bezit eener
met kennis van zaken aangegane overeenkomst.*

Op. Min. t/ V. d. P. en L.

Aangezien de betichte en de burgerlijk verantwoorde-
lijke partij, alsmede de burgerlijke partij Lippens,
regelmatig hooger beroep hebben aangeteekend tegen
een vonnis wedersprekelijk geveld door de politie-
rechtbank van Bree in dato 3 October 1934;

Aangezien V. d. P., alhoewel regelmatig gedaagd,
niet voor de rechtbank verschijnt, noch niemand in
zijn naam;

Aangezien betichte luidens gemeld vonnis verwe-
zen werd in een boete van 20 frank, verhoogd met
zestig decimen, om te Gruitrode, den 24 Mei 1934,
met een autocamion op den openbaren weg rijdend,
niet de helft van de baan vrij gelaten te hebben aan
een ander auto die hem ontmoette;

Aangezien betichte aanvoert dat de door hem en
door de burgerlijke partij gevolgde weg eene breedte
had van zes meter; dat hij aan de burgerlijke partij
eene baanbreedte van 2.50 meter heeft afgestaan;
dat hij bijgevolg artikel 7 van het K. B. van 26 Oogst
1925 geenszins heeft overtreden;

Aangezien het juist is dat de weg, op de plaats waar
de botsing plaats greep, minstens zes meter breed is;
dat betichte, die een tractor met aanhangwagen be-
stuunde, inderdaad eene ruimte van 2.50 meter heeft
afgestaan, ter hoogte van zijn tractor; dat het
aldus blijkt dat de eerste rechter den betichte plichtig
heeft verklaard aan eene door de wet niet voorziene
overtreding;

Aangezien het ter zake ingesteld onderzoek echter
heeft uitgewezen dat, op het oogenblik dat de bur-
gerlijke partij den aanhangwagen kruiste, deze laat-
ste eene zwenking naar links heeft gemaakt, ten ge-
volge van dewelke de botsing is ontstaan;

Aangezien het aldus blijkt dat betichte, in tegen-
strijdigheid met artikel 7 van gemeld K. B., de ver-
eichte ruimte van 2.50 meter niet heeft gelaten aan
het hem ontmoetende voertuig; dat het de rechtbank
behoort de door den betichte begane overtreding wet-
telijk te qualificeeren, overeenkomstig de ter zake
geldende beschikkingen;

Aangezien de burgerlijke partij de verhooging vergt
der vergoeding, die haar door den eersten rechter
werd toegekend, om de reden dat de herstelling van
haar voertuig hogere onkosten heeft medegesleept
en langer heeft geduurd dan voorzien was geweest
bij gelegenheid der tusschen partijen overeengekomen
tegensprekelijke expertisie;

Aangezien deze vraag van allen grond is ontbloot;
dat de burgerlijke partij, zoowel als de betichte, ge-
bonden zijn door het deskundig onderzoek, hetwelk
voor hen de rechtswaarde bezit eener met kennis van
zaken aangegane overeenkomst; dat in die omstan-
digheden, de burgerlijke partij geene vermeerdering
van vergoeding kan bekomen, evenmin, als de be-
tichte eene vermindering ervan zou kunnen aanvrage-
n, onder voorwendsel dat de herstellingskosten in
feite een lager bedrag zouden bereikt hebben dan
dat door de experts beraamd;

Om deze beweegredenen,

De Rechtbank, uitspraak doende in openbare zit-
ting en in hooger beroep :

Verleent verstek tegen V. d. P., gedaagd in hoe-
danigheid van burgerlijk verantwoordelijke partij;

Vernietigt het bestreden vonnis;

Verklaart betichte onplichtig aan de hem door de
inleidende dagvaarding ten laste gelegde betichting;

Spreekt hem desbetreffend vrij;

Zegt echter, dat hij, een voertuig besturend op eenen weg van meer dan vijf meter breedte, verzuimd heeft minstens 2.50 meter beschikbare ruimte af te staan aan het hem kruisend voertuig der burgerlijke partij;

Veroordeelt hem tot eene boete van 20 frank, verhoogd met zestig deciem (subsidiarlijk 3 dagen gevangenzitting);

Verwijst hem solidairlijk met de burgerlijke verantwoordelijke partij in al de gerechtskosten van het geding;

Veroordeelt de betichte en de burgerlijk verantwoordelijke partij solidairlijk tot de betaling aan de burgerlijke partij der som van duizend negenhonderd vier en twintig frank, 65 centiem, ten titel van schadevergoeding, met de gerechtelijke interesten en de kosten jegens de burgerlijke partij..

CORRECTIONEELE RECHTBANK TE GENT

3e Kamer. 31 October 1934.

Voorzitter : M. Van Hauwermeiren.

O. M. : M. Vermeulen.

Pleiter : Mter M. Raes.

STRAFVORDERING. — HEETERDAAD. — ELEMENTEN.

De omstandigheden dat de dader niet ter plaatse gevat werd onmiddellijk nadat hij het feit zou gepleegd hebben en dat het proces-verbaal slechts enkele dagen na dit feit werd opgemaakt, beletten niet dat de Rechtbank mag besluiten dat betichte op heeterdaad werd betrapt.

O. M. t/ Six.

Aangezien de betichte, bij den aanvang der zitting, bij monde van zijn raadsman, besloten heeft dat de alleenzetelende rechter, zonder bevoegdheid is om kennis te nemen van het feit, ten laste van den betichte;

Aangezien de rechtbank dit tusschengeschil gevoegd heeft bij den grond der zaak;

Aangezien de betichte, na deze samenvoeging verklaard heeft verstek te doen voor wat betreft den grond der zaak;

Gehoord over het tusschengeschil, den betichte en zijnen raadsman;

Gehoord den heer Vermeulen, eerste substituut procureur des konings, in zijne vordering; over het tusschengeschil en over den grond der zaak;

Aangezien de heeterdaad, ten overvloede is vastgesteld ten laste van den betichte, in persoon, in het proces-verbaal, opgemaakt door de gendarmerie te Oostacker;

Aangezien de omstandigheden dat de dader niet gevat werd, onmiddellijk nadat hij het feit zou gepleegd hebben, en dat het proces-verbaal slechts enkele dagen na dit feit werd opgemaakt, geen afbreuk kunnen doen aan het bestaan zelve der heeterdaad, noch aan de geldige vaststelling ervan in het proces-verbaal;

Om deze redenen,

De rechtbank, afwijzende als ongegrond alle tegenstrijdige besluiten, en gezien de bepalingen VIII, der

wet van 25 October 1919, gewijzigd en volledig door de wet van 30 Juli 1921, zegt dat de zaak geldig is ingeleid volgens voorschriften dier wet en dat de alleenzetelende rechter er over kennis neemt; En beslissende ten gronde :

Gehoord de verklaringen, onder eed, der getuigen en de vorderingen van het openbaar ministerie;

Aangezien het feit ten laste van den betichte bewezen is met dezen verstande dat het gepleegd is in den nacht van 6 op 7 Mei (en niet van 5 op 6 Mei lees) 1934 en niet in den nacht van 5 op 6 Mei 1924);

Om deze redenen,

Gezien de volgende artikels door den heer Voorzitter aangeduid : 51, 461, 463, 466, 40 van het strafwetboek; 194 en 186 van het wetboek van strafvordering :

De rechtbank, rechtdoende bij verstek :

Verwijst den betichte, tot eene gevangzitting van twee maanden en eene geldboete van vijftig frank;

Gezien artikel 176 wet van 2 Januari 1926; 37, 38 wet 8 Juni 1926; 1 K. B. 15 Juni 1926; wet 27 December 1928;

Verhoogt deze boete met 60 opdecimen, zoodat zij gebracht wordt op : drie honderd vijftig frank voor die boete van 50 frank;

Verwijst den betichte in de gerechtskosten, ten voordeele van den staat, begroot voor het geheel op : drie en twintig frank en 32 centiem;

Beveelt dat bij gebrek aan betaling der boete binnen den tijd bepaald bij artikel 40 van het strafwetboek, deze zal mogen vervangen worden door eene gevangenisstraf van vijftien dagen voor die boete van 350 frank;

Belast het openbaar ministerie met de tenuitvoerlegging van onderhavig vonnis.

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE ANTWERPEN

Kortgeding, Antwerpen 27 Februari 1935.

Voorzitter : Mr Ed. Van Kerkhoven.

Referendaris : Mr Baetens.

Pleiters : Mters J. De Weerd en L. Diercxsens.

KON. BESLUIT VAN 23 DECEMBER 1934, BETREFFENDE HET «VERDRAAIEN DER NORMALE VOORWAARDEN VAN DE MEDEDINGING».

Verbod tot uitgeven van een weekblad. — Verwarring inzake den titel van het blad. — Bij gebreke van tegenbewijs, mag als verantwoordelijke uitgever worden aangezien de persoon waarvan het telefoonnummer op het blad vermeld staat.

N. V. De Stad (Antwerpen) t/ (Amstel en Schelde) Stad.

Gezien de geboekte dagvaarding in dato van 11 Februari 1935. Aangezien verweerders gedagvaard zijn als verantwoordelijk voor de daad van oneerlijke mededinging gepleegd door het uitgeven, drukken en verspreiden van het geïllustreerd weekblad Amstel en Scheldestad, als wanneer de titel Stad, reeds door aanlegster gebruikt werd voor het geïllustreerd weekblad dat zij uitgeeft.

I. Ontvankelijkheid.

Aangezien verweerders beweren dat de eisch niet

ontvankelijk is tegenover hen, daar de uitgever van het weekblad Amstel en Scheldestad, gekend is.

Aangezien dit middel zou gegrond zijn, als het werkelijk vaststond dat de aangeduide persoon de uitgever is;

Aangezien het inderdaad hier gaat om een daad van oneerlijke mededinging, waarvoor alleen de uitgever ter verantwoording kan geroepen worden;

Aangezien er dus dient magagaan te worden, wie de uitgever is van het weekblad Amstel en Scheldestad;

Aangezien aanlegster niet beweert dat het de verweerdens Verschuren zijn;

Dat ze erkent dat deze slechts de drukkers zijn van het blad;

Aangezien aanlegster als uitgever aanziet de verweerdens Alec Van der Horst en Stodel;

Aangezien deze opwerpen dat de uitgever een zekere G. Peeper is;

Aangezien de twee eerste nummers van het blad weeskwestie den naam van den uitgever niet aanduiden;

Dat deze slechts op het nummer van 15 Februari 1935 voorkomt;

Aangezien die enkele aanduiding niet kan volstaan om het bewijs te leveren dat G. Peeper de werkelijke uitgever is;

Aangezien Peeper niet gedomicilieerd is in België; Aangezien anderzijds de twee eerste nummers van het blad dragen «Redactie en Administratie», Eiermarkt, 33, telefoon 22614;

Aangezien het niet betwist wordt dat dit telefoonnummer aan verweerder A. Van der Horst toebehoort;

Aangezien hij dus bij gebreke aan bewijs dat de uitgever iemand anders zou zijn, de verweerder A. Van der Horst, kan aanzien worden als de werkelijke verantwoordelijke persoon;

Aangezien gezegde A. Van der Horst, dus ten onrechte zijne hoedanigheid van handelaar ontkent;

Aangezien hij ook ten onrechte beweert dat hij niet regelmatig zou gedagvaard zijn, vermits de dagvaarding hem persoonlijk besteld werd;

Aangezien er geene aanduidingen zijn dat verweerder Stodel ook mede uitgever van het blad zou zijn;

III. Ten gronde :

Aangezien aanlegster sedert jaren het geïllustreerd weekblad uitgeeft dat als titel draagt «De Stad»; Dat weliswaar dit blad eerst verscheen met titel «De Stad en de bijvoeging «Antwerpen» ook «Weekblad van Vlaanderen»;

Aangezien nochtans de werkelijke titel is «De Stad» gedrukt in groote letters, alleen op een lijn; Dat het woord de Stad alleen in het oog springt en dat het natuurlijk gevolg ervan is dat het blad door het publiek gekend is als «De Stad»; Nu op 1 Februari 1935 verschijnt het geïllustreerd weekblad «Amstel en Schelde Stad»; het woord Stad is gedrukt in volle zwarte letters met boven op een lijn de woorden Amstel en Schelde; Dat de aangenomen schikking voor den titel hier ook het woord Stad voorop zet;

Aangezien het gebruiken van het woord als titel van een blad aan den eersten gebruiker ervan een uitsluitend recht geeft op het gebruik van dit woord (zie Duplat, Le Journal bl. 42), zelfs met toevoeging van een ander woord, mag dit titelwoord niet gebruikt

worden door een ander blad, wanneer er mogelijkheid van verwarring bestaat (id. bl. 45-46);

Aangezien in onderhavig geval de mogelijkheid der verwarring klaarblijkelijk is; Beide bladen zijn geïllustreerde weekbladen van zeer nabijkomenden vorm, grootte en schikking; Het eene draagt als titel het woord «De Stad», het andere «Stad», met bijvoeging der woorden «Amstel en Schelde», doch in het oog springen het woord Stad; Het feit dat op het eene blad het woord Stad in zwaardere zwarte letters voorkomt dan op het andere neemt niet weg dat beide titels tot verwarring aanleiding geven;

Aangezien het gebruiken door het nieuwe blad van het woord Stad, als titel niet natuurlijk kan uitgelegd worden dan als eene poging om te trachten de cliënteel van aanlegster te kapen; Dat de eerlijke mededinging zulke gebruiken veroordeelt en dat zulke handeling valt onder toepassing van het K. B. nr 55 van 23 December 1934;

Om deze redenen :

Wij, Ondervoorzitter, dienstdoende als voorzitter der Rechtbank van Koophandel van Antwerpen, oordeelende volgens de rechtspleging in Kortgeding bevelen aan verweerder Alex Van der Horst, op te houden met het uitgeven doen drukken en voortverkopen van het blad Amstel en Schelde Stad, zooals verschenen sinds 1 Februari 1935. Zeggen dat het woord «Stad» uit het titelblad moet verdwijnen; Stellen de andere verweerdens buiten zaken; Verleenen aan aanlegster uitdrukkelijk voorbehoud van haar toegebrachte schade;

Zeggen de kosten ten laste van verweerder Van der Horst tot heden begroot op 215.75 fr., en verklaren ons bevelschrift uitvoerbaar niettegenstaande beroep en zonder zekerheidstelling.

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE SINT NIKLAAS

5 Februari 1935.

Voorzitter : Mr De Cleene.

Rechters : MM. Verschuren en Verbeke.

Referendaris : M. L. Thuybaert.

Pl. : Mters Roelens en Seghers.

VERKEER. — FIETSER. — ZWENKING. — AAN-
DUIDING. — HINDERNIS.

De fietser wanneer hij wil zwenken moet zich vergewissen of geen voertuig een voorrang bezittend denzelfden weg volgt.

Hij moet aldus door een armbeweging of eenig ander doelmatig teeken zijn beweging aankondigen.

De Wilde t/ Van der Henst.

Gezien de geregistreerde dagvaarding van 1 December 1934 :

Aangezien de eisch strekt tot betaling eener som van fr. 5.120.35, ten titel van vergoeding der schade door den aanlegger geleden, ten gevolge van een veroerongeval, door den aangestelde van verweerder veroorzaakt, te Temsche, den 5 April 1935;

Wat betreft :

A. de aansprakelijkheid :

Aangezien het blijkt uit de bestanddeelen der zaak en, meer bepaaldelijk, uit de verklaringen der getui-

gen tijdens het gerechtelijk vooronderzoek en uit de behandeling op de terechtzitting, dat beide partijen, te Temsche, den 5 April 1934, op een hoofdweg, elkaar te gemoet reden, de aanlegger komende uit de richting van de Kouterstraat, de verweerder uit deze van de Wautersstraat;

dat beide den rechterkant van de baan hielden;

dat de geleider van het auto-voertuig, gekomen aan de kruising van de Wauters-Kouterstraat met de Schelde-Vrijheidstraat, plots de Wauterstraat van rechts naar links overstak om de Scheldestraat in te rijden, aldus den weg afsnijdende aan elk voertuig komende uit de tegenovergestelde richting, zijnde de Kouterstraat;

dat hij deze zwenking heeft uitgevoerd zonder die beweging door een armbeweging of een ander doelmatig teeken aangeduid te hebben (Vredeg. Berchem, 9 Oct. 1934, Rechtsk. W. 18 Jan 1935, Nr 17, bl. 563), en zonder zich vergewist te hebben dat de weg vrij was en dat, op korten afstand, geen voertuig in zijn richting naderde, dat mocht aanspraak maken op voorrang van doorgang om zijn weg in rechte lijn te vervolgen (Ber. Gent, 11 Mei 1934, R. W. 1934, 23 September 1934, bl. 7, Nr 1);

dat hij aldus, op den door aanlegger te volgen weg, een hindernis heeft geschapen die deze niet meer ontwijken kon;

Aangezien het, dienvolgens, bewezen is dat het ongeval waarvan de aanlegger het slachtoffer is geweest, door de onvoorzichtigheid van verweerder's aangestelde, veroorzaakt werd;

B. de schade :

Aangezien de schade aan den motorfiets van aanlegger door deskundigen, op tegenspraak, werd opgenomen en vastgesteld op fr. 2079,93 taks inbegrepen;

dat, verders, uit de bestanddeelen der zaak, dient besloten dat tien dagen noodig en voldoende waren voor de vaststelling en de herstelling van die schade;

dat de schade aan aanlegger berokkend door de niet-beschikbaarheid van zijn motorfiets gedurende de tien dagen, ex-æquo et bono dient bepaald op $10 \times 25 = 250$ frank;

Aangezien het niet bewezen is dat er door de aanrijding andere schade veroorzaakt werd aan aanlegger;

Om deze redenen,

De Rechtbank, alle tegenstrijdige besluiten verwerpende, veroordeelt verweerder om aan den aanlegger te betalen, ten titel van schadevergoeding, de som van fr. $2079,93 + 250 = 2329,93$, met de gerechtelijke interesten en de proceskosten;

Verklaart het onderhavige vonnis uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande elk verhaal en zonder borgstelling.

Vlaamsche Juristen
Abonneert U op het
RECHTSKUNDIG
WEEKBLAD !!!

WERKRECHTERSRAAD TE SINT NIKLAAS.

Kamer voor bedienden. — 15 Februari 1935.

Rechtskundig bijzitter : Mter Verhofstede
Pleiters : Mters Melis en Orban.

ARBEIDSKONTRAKT. — OPZEG. — OVEREENKOMST. — VRIJHEID.

De rechtsleer en de rechtspraak nemen aan dat art 17 der Wet van 7 Oogst 1922, enkel die accoorden betreft, die werden gesloten bij den aanvang van het kontrakt, of in den loop ervan, doch dat het aan partijen toelaat op het oogenblik der verbreking om het even welke regeling te treffen aangaande de vergoeding of aangaande den duur van den vooropzeg, op voorwaarde nochtans dat de bediende gehandeld heeft in volle vrijheid.

(G. / F. V. C. t/ Cie B. de B.

Aangezien de eisch strekt tot het bekomen eener somme van 6720 frank, zijnde eene vergoeding van zes maanden loon wegens ontijdigen opzeg, met de rechterlijke interesten en met verwijs tot de proceskosten;

Aangezien partijen, accoord gaan om te verklaren dat de aanlegger als bediende sedert meer dan tien jaar in dienst is bij de verweerster;

Aangezien bij gemeen akkoord, op 29 April 1933, eene verandering werd gebracht aan het dienstkontrakt te rekenen vanaf 1 Mei 1933, waarbij onder meer loon en werkdagen werden verminderd;

Aangezien op 29 Mei 1934, de verweerster aan den aanlegger een aangeteekend schrijven liet geworden, waardoor aan deze overeenkomst een einde werd gesteld tegen 31 Oogst daaropvolgend;

Aangezien op voorstel van verweerster de aanlegger ondertusschen op 24 Oogst heeft aangenomen om voortaan te werken aan 290 frank per week van 48 uren, en onder deze voorwaarden zijne betrekking is blijven waarnemen; dat ook aan deze overeenkomst een einde werd gesteld bij aangeteekenden brief van 18 October 1934, en dit tegen 27 October 1934, datum waarop de aanlegger definitief uit zijn dienst werd ontslagen;

Aangezien de rechtsleer en de rechtspraak overwegend aanvaarden dat artikel 17 der Wet van 7 Oogst 1922, enkel die akkoorden bedoelt welke werden gesloten bij den aanvang van het kontrakt of in den loop van hetzelfde; dat het echter partijen toelaat op het oogenblik der verbreking om het even welke regeling te treffen aangaande de vergoeding of den duur van den vooropzeg, op voorwaarde nochtans dat de bediende gehandeld heeft in volledige vrijheid;

(Zie Houben. Het Dienstkontrakt bl. 137-138 Jur. Comm. Brux. 1925, 217. — Werkrechtssraad Brussel, 23 Juni 1930. — Werkrechtssraad Antwerpen, 1 October 1930);

Aangezien het er diensvolgens hoofdzakelijk op aankomt na te gaan, welke de datum is van de verbreking van het dienstkontrakt, of de bediende werkelijk verzaakt heeft aan zijn recht van vergoeding of vooropzeg, en of hij gebeurlijk gehandeld heeft in volledige vrijheid;

Aangezien het ontegensprekelijk vaststaat dat het kontrakt dat in voege was tot 30 April 1933, ook na

dit tijdstip is blijven voortbestaan onder andere vormen en modaliteiten, en dat slechts veranderingen werden aangebracht aan bijhoorigheden zooals loonen en werkdagen;

Aangezien de verweerster op 29 Mei 1934, een aangeteekend schrijven zond aan den aanlegger, met opzeg tegen einde Oogst 1934; dat hieraan echter afbreuk werd gedaan door de regeling van 24 Oogst 1934, die enkele wijzigingen toebraacht aan loonen, betaalwijze en uurregeling; dat in ieder geval door het feit dat de aanlegger na 31 Oogst 1934, nog in dienst is gebleven, zij het dan ook onder andere voorwaarden, dezelfde overeenkomst is blijven voortbestaan, vermits zijne bezigheden geene veranderingen ondergingen;

Aangezien diensvolgens hetzelfde kontrakt onder ander modaliteiten is blijven voortbestaan tot op 18 October 1934, datum der definitieve verbreking;

Aangezien de verzakingen niet mogen verondersteld worden, en door een klaar en ondubbelzinnig bewijs moeten vastgelegd worden;

Aangezien uit geen enkele schikking noch bestanddeel, het bewijs geleverd wordt dat partijen eenige regeling troffen nopens de vergoeding, de vermindering of de afschaffing van den opzeg; dat deze steeds liepen over modaliteiten der overeenkomst zelf;

Aangezien het trouwens blijkt uit de omstandigheden der zaak dat de aanlegger niet in volledige vrijheid heeft gehandeld, en dat hij de hem opgelegde regeling slechts heeft aangenomen onder zekeren dwang, uit vrees van onmiddellijken opzeg, en in de hoop dat hij nog langer in dienst zou kunnen blijven;

Aangezien het niet aannemelijk is dat de aanlegger uit gansch vrijen wil zou verzaken aan de voordeelen van artikels 12-13-15 der Wet van 7 Oogst 1922, waardoor hij recht had op zes maanden vooropzeg, en twee halve dagen verlof per week om eene nieuwe betrekking te zoeken; dat hij deze nu ook niet heeft gezocht, omdat hij steeds in de hoop en de meening verkeerde dat hij zijne bezigheden zou kunnen behouden;

Aangezien de verweerster wel beweert dat zij gehandeld heeft om den aanlegger gedeeltelijk en zoo lang mogelijk aan het werk te houden; dat deze vooropzetting echter formeel wordt tegengesproken door den aanlegger;

Aangezien het zelfs mag aangenomen worden dat de handelwijze van verweerster veeleer werd ingegeven met bekoorning om op ieder oogenblik vrij te zijn, en verlost van alle verbintenissen tegenover den aanlegger, en om naar goedgevallen van het bestuur het getal der werkdagen te kunnen vermeerderen, zoodat de aanlegger volledig was overgelaten aan de willekeur der verweerster zoo voor de werkuren als voor den opzeg en de verweerster ongetwijfeld de bepalingen der Wet heeft willen ontduiken om zich aan hare zware verplichtingen te onttrekken;

Aangezien bijgevolg de aanlegger aan zijne rechten niet heeft verzaakt; dat hij recht heeft op een vooropzeg van zes maanden, dan wanneer hij slechts tien dagen op voorhand werd verwittigd, en hem dus eene vergoeding toekomt gelijk aan zes maanden loon min tien dagen, hetzij $(1120 \text{ frank} \times 6) = 373 \text{ fr.} = 6.347 \text{ frank}$;

Om deze redenen,

De Werkrechtersraad, Kamer voor Bedienden, be-

slissende tegensprekelijk en in eersten aanleg, alle verdere en tegenstrijdige besluiten verwerpende, veroordeelt de verweerster om aan den aanlegger te betalen de som van 6347 frank met de rechterlijke interesten; verwijst haar verder tot de kosten van het geding; zegt dat er geen redenen bestaan om het vonnis uitvoerbaar te verklaren, spijs alle verhaal en zonder borg.

VREDEGERECHT TE MOLL.

12 Februari 1935.

Rechter : Heer Delannoy.

Pleiters : Mters Buskens en Van Genechten.

AUTEURSRECHT. — VOORZITTER VAN «BOND» MET ONDERAFDEELINGEN. — AANSPRAKELIJKHEID. — OPVOERING VAN TOONEELWERK. — BEWIJS. — SCHADEVERGOEDING. — BEGROOTING.

De voorzitter van eenen «Bond» met onderafdeelingen is verantwoordelijk voor de tooneelopvoeringen door één van deze onderafdeelingen gegeven, daar hij als algemeen voorzitter moet beletten dat er een quasi-delikt door deze onderafdeeling gepleegd wordt.

Het bewijs der opvoering van een tooneelwerk door eenen vermaakkring, die deze opvoering betwist, kan geleverd worden door gewichtige, nauwkeurige en overeenstemmende vermoedens.

Voor de begrooting der schadevergoeding treden niet alleen in aanmerking de auteursrechten, die volgens vastgesteld tarief, worden aangerekend, doch ook de kosten gedaan voor het navorschen der overtreding, en zelfs de honoraria van den raadsman der eischende partij, hetgeen een normaal gevolg is van het geding.

Openbare zitting van twaalfden Februari 1900 vijf en dertig.

Inzake van de Samenwerkende Vennootschap «Nationale Vereeniging voor Auteursrecht», hebbende haren zetel te Antwerpen, Kerkstraat, vervolging en beneerstiging van haren beheerraad samengesteld uit de heeren Lode Baekelmans, voorzitter; Emiel Hullebroeck, 1e ondervoorzitter; Edward Verheyden, 2e ondervoorzitter; Lode Monteyne, secretaris; Jan Broeckx, J. Janssens, L. Scheltjens, Felix Timmermans, leden, aanlegster, vertegenwoordigend door Mter Willem Buskens, advocaat te Mechelen, Colomastraat, 40, tegen Boonen Frans, voorzitter der duivenmaatschappij «De Vriendenkring», wonende te Gheel, Steelen, 82, verweerder, vertegenwoordigd door Mter Van Genechten, advocaat, te Gheel.

Gezien het exploit van dagvaarding beteekend door deurwaarder Emiel Tirmarche te Moll, den 14 Januari 1935, geboekt; gehoord de partijen :

Overwegende dat de eisoh strekt tot veroordeeling van gedaagde om aan aanlegster te betalen : 1) de som van 337.50 fr. wegens frauduleuze opvoering van tooneelstukken; 2) de som van twee honderd frank voor de kosten welke aanlegster te dragen heeft voor het achterhalen van dit quasi-delikt;

Overwegende dat deze onregelmatige opvoeringen volgens aanlegster zouden gebeurd zijn op 6 en 10 Januari 1932 (3 tooneelstukken) en op 28 Januari

1934 en 4 Februari 1934 (3 tooneelstukken), zonder voorafgaandelijke toelating gevraagd te hebben aan aanlegster;

Overwegende dat deze opvoeringen zouden ingericht geweest zijn door de duivenmaatschappij «De Vriendenkring» te Gheel-Steelen, waarvan de gedaagde de Voorzitter is en bijgevolg er voor aansprakelijk is;

Overwegende dat aanlegster beweert aldus eene schade geleden te hebben in overeenstemming met haar tarief van 337.60 frank;

Overwegende dat verweerder doet opmerken dat hij geen voorzitter is van den «Vriendenkring», welke een tooneelgezelschap vormt van enkele leden der duivenmaatschappij; dat hij de advertentiën in de kranten niet heeft doen plaatsen en dat hij bijgevolg geenszins verantwoordelijk is;

Overwegende dat het ingevolge den ter zitting gegeven uitleg het niet ernstig kan betwist worden dat verweerder de voorzitter is van de duivenmaatschappij «De Vriendenkring»;

Dat er inderdaad afdoende elementen voorhanden zijn waaruit dit voorzitterschap blijkt;

Dat verweerder niet betwist dat «De Vriendenkring» deel uitmaakt van den Duivenbond Steelen;

Dat het bijgevolg vaststaat dat verweerder de eigenlijke leiding in handen heeft van den Duivenbond en zijner eventueele onderafdeelingen;

Overwegende dat hij diensgevolge wel verantwoordelijk is voor de tooneelopvoeringen door een van de onderafdeelingen van den Duivenbond gegeven, daar hij als algemeen Voorzitter had moeten beletten dat er een quasi-delikt door deze onderafdeling gepleegd werd, hetgeen hij niet heeft gedaan;

Overwegende dat verweerder ook niet ernstig kan volhouden dat hij de aankondigingen betreffende de litigieuze tooneelfeesten niet geplaatst heeft en er niet verantwoordelijk voor is, gezien de vertooning van 6 en 10 Januari 1932, aangekondigd in «Het Nieuwsblad van Gheel», door Boonen zelf ondertekend werden;

Overwegende dat het niet opgaat nadien te komen verklaren dat verweerder met de aankondigingen geen uitstaans heeft, wanneer verweerder bij het gebruik van zijnen naam in een plaatselijke krant, niet het minst protest heeft aangeteekend;

Overwegende dat het aldus als vaststaand mag aanzien worden dat verweerder werkelijk de voorzitter is van «De Vriendenkring» en bijgevolg de verantwoordelijke persoon is;

Wat betreft de opgevoerde tooneelstukken :

Overwegende dat verweerder volhoudt dat de litigieuze tooneelstukken, ondanks de reklaam niet werden opgevoerd, bij gebrek aan liefhebbers;

Overwegende nochtans dat het vaststaat dat de stukken waarvoor auteursrecht wordt geëischt zijn aangekondigd geworden in de plaatselijke bladen;

Dat verweerder, die op het laatst komt beweren dat geen enkel van de aangekondigde stukken is opgevoerd geworden onvermijdelijk doet denken aan kwaden trouw;

Dat inderdaad in de kleine gemeenten tooneelopvoeringen geene dagelijksche gebeurtenissen zijn, die de belangstelling van het publiek volkomen zouden missen;

Dat de tooneelspelers van «De Vriendenkring» voor-

zeker een groot gedeelte van het jaar zich moeten toelagen op de studie der op te voeren werken, hetgeen voor deze menschen, die met de te spelen stukken medeleven, een ware ambitie wordt, waarvoor zij beloond worden door het te behalen succes;

Dat het psychologisch onmogelijk is dat, wanneer de spelers hun rol kennen, wanneer dus de belooning voor hun werk nabij is, zij de vertooning zouden aflassen, omdat het publiek niet voldoende zou zijn opgekomen;

Dat in zulke gevallen de tooneelfeesten toch doorgaan, al ware het maar voor eenige personen;

Dat echter de tooneelopvoeringen in de kleine gemeenten regelmatig worden gevolgd, hetgeen zoo waar is dat «De Vriendenkring» jaarlijks een tooneelfeest kan geven (in 1931 wendten t. a. de auteursrechten betaald) en dan nog in de plaatselijke bladen twee vertooningen aankondigt van dezelfde stukken, wat voorzeker niet zou geschieden als men van de opkomst van het publiek en van zijne gewoonten niet op de hoogte was;

Overwegende dat deze betwisting over de uitgevoerde tooneelwerken trouwens ook laatstijdig komt, daar aan verweerder is geschreven geworden voor welke stukken het auteursrecht nog verschuldigd bleef, zonder dat verweerder, aangeschreven als voorzitter, ooit eenig protest tegen deze opgave heeft laten hooren;

Overwegende dat het uit deze gegevens door gewichtige, nauwkeurige en overeenstemmende vermoedens bewezen is, dat de in de inleidende dagvaarding aangeduide tooneelwerken werkelijk zijn opgevoerd geworden;

Wat betreft de schadevergoeding :

Overwegende dat de gevraagde schadevergoeding van 337.50 fr. niet betwist wordt, en voorkomt als zijnde gesteund op het tarief dat regelmatig door aanlegster wordt gevraagd aan de tooneelkringen voor het opvoeren van werken behorend tot haar repertorium;

Wat betreft de bijvoeglijke som van 200 frank,

Overwegende dat het billijk is aan de aanlegster niet alleen de verschuldigde rechten te doen betalen door verweerder, maar ook nog de kosten gedaan voor het navorschen der oventredingen, en de honoraria van de raadsman van aanlegster, hetgeen een normaal gevolg is van het geding;

Om deze redenen,

Wij, Georges Lannoy, Vrederechter van het kanton Moll, bijgestaan van Norbert Raeymaekers, geassumeerd-griffier, recht doende tegensprekelijk en in eersten aanleg, geven akte aan aanlegster van de schatting van haar eisch op 500 frank voor wat betreft de bevoegdheid; verklaren de aktie gegrond; veroordeelen gedaagde om aan aanlegster te betalen tegen geldige kwijting : 1) de som van 337.50 fr. voor frauduleuze opvoering van tooneelstukken; 2) de som van 200 fr. voor de dekking der kosten gedaan voor het achterhalen van het quasi-dilekt, te zamen met de rechterlijke intresten en de kosten des geding, begroot op vijf en tachtig frank, kosten van registratie en beteekening van dit vonnis niet inbegrepen.

Verklaren dit vonnis in zoover uitvoerbaar niettegenstaande hooger beroep en zonder borgtocht.

Nota : In den zelfden zin : V. Vr. van Bilsen, 29 Oct. 1897. (Walckiers : «Le Droit des Auteurs et Beligues», nr 99); Rechtbank van 1sten aanleg zetelend in graad van Beroep, (1ste Kamer) 14 Nov. 1929. (Op Cit. nr. 183); Vr. Berchem : 2 Jan. 1935. (Onuitgegeven).

BESTUURLIJKE RECHTSPRAAK

BESTENDIGE DEPUTATIE VAN DEN PROVINCIERAAD VAN ANTWERPEN

6 Maart 1935.

GEMEENTEBELASTING. — SOLIDARITEIT TUSSEN EIGENAAR EN HUURDER OPGELEGD DOOR GEMEENTEREGLAMENT. — ONWETTIGHEID.

Een gemeentelijk taksreglement dat de gemeentelijke belasting van wegenis solidairlijk ten laste legt van eigenaar en huurder, op dusdanige wijze dat de eerstgenoemde als borg van den tweede dient aanzien te worden, is onwettig.

Geen enkele wet kent aan de gemeente bevoegdheid toe om in dergelijk geval solidariteit op te leggen. Het begrip van borgstelling kan enkel worden opgevat als berustende op een burgerlijke overeenkomst.

Gezien het bezwaar ingediend den..... door..... tegen den aanslag voor 1933 in de stadsbelasting van Lier, op wegenis;

Gehoord den heer, Lid-Verslaggever;

Gezien art. 7 van het taxe-reglement luidende : « De belasting is solidairlijk ten laste van eigenaar en huurder, tegenover denwelke eerstgenoemde als borg dient aanzien;

Overwegende dat het betreffend artikel krachtens zijn huidige bewoordingen aan de gemeente de mogelijkheid geeft over twee schuldenaars te beschikken, waarvan de eene, bij gebrek aan de andere, tot de betaling van de taxe verplicht is;

Overwegende dat de gemeente hare bevoegdheid is te buiten gegaan met het uitvaardigen van dit voorschrift, daar de bevoegdheid daartoe haar door de wet van 17 Maart 1925, krachtens dewelke de betreffende taxe wordt ingevoerd, niet wordt toegekend;

Overwegende ten tweede dat betreffend artikel de solidariteit tusschen beide schuldenaars oplegt ten voordeele der gemeente;

Gezien art. 1202 van het Burgerlijk Wetboek;

Overwegende dat geen enkele wet aan de gemeente de bevoegdheid toekent om in zulk geval de solidariteit op te leggen;

Overwegende ten derde dat het begrip van borgstelling volgens art. 2021 — Burgerlijk Wetboek — waarop de gemeente zich beroept — enkel kan geconcipieerd worden in zooverre de borgstelling berust op een burgerlijke overeenkomst;

Gelet op het advies van het gemeentebestuur volgens hetwelk de eigenaar tegenover den huurder zou moeten aanzien worden als solidaire borg; dat dus de gemeente het recht zou hebben de betaling der belastingen te eischen van den eigenaar, zonder voorafgaandelijke vervolgingen tegenover den huurder, die nochtans in hare meening als de hoofdschuldenaar moet worden beschouwd;

Overwegende dat het betreffend reglement, tengevolge van de drie voormelde punten onwettig is;

Gezien de verdedigingsmiddelen der gemeente;

Overwegende dat deze middelen ongegrond zijn, daar ze op een verwarring van zekere begrippen van burgerlijk- en bestuurlijk recht, en dus op een valsche basis berusten;

Overwegende dat het bezwaar dus gegrond is;

Gelet op art. 8 van de wet van 5 Juli 1871;

Besluit:

Art. 1. — Het bezwaar van reklamant wordt aangenomen en de gemeente tot de kosten verwezen.

Art. 2. — Een bedrag van fr. zal onmiddellijk in onwaarde verrekend worden.

Art. 3. — Afschrift van dit besluit zal aan reklamant en aan het gemeentebestuur van Lier beteekeend worden.

NOTA :

Op 21 Augustus 1933 werd door de gemeenteraad van Lier een reglement gestemd waarbij eene wegenistaks werd opgelegd.

Art. 7 van dat reglement luidde aldus : « De belasting is solidairlijk ten laste van eigenaar en huurder, tegenover denwelke eerstgenoemde als borg dient aanzien. »

Uit dezen tekst blijkt duidelijk dat de gemeente als hoofdschuldenaar den huurder beschouwt, alhoewel zij zich het recht voorbehoudt den eigenaar te vervolgen, indien de huurder aan zijne plichten niet wil of niet kan voldoen. Zij geeft zich zelve dus de mogelijkheid om over twee schuldenaren te beschikken.

Maar niet alleen wil de gemeente de mogelijkheid hebben om over twee schuldenaars achtereenvolgens te beschikken ; zij matigt zich nog het recht aan den eene van beiden aan te spreken dien zij verlangt. Zij wil ten haren voordeele instellen de solidariteit tusschen beiden en een verband van borgstelling tusschen eigenaar en genothebber.

Ongetwijfeld is zulk een reglement onwettig.

1) Heeft de gemeente het recht de solidariteit in te stellen tusschen eigenaar en huurder (of in meer algemeen zin : tusschen eigenaar en genothebber) ?

Neen. Art. 1202 van het Burgerlijk Wetboek zegt uitdrukkelijk : « La solidarité ne se présume point; il faut qu'elle soit expressément stipulée. Cette règle ne cesse que dans les cas où la solidarité a lieu de plein droit, en vertu d'une disposition de la loi. »

Krachtens welke wet zou een gemeente zulk een solidariteit mogen instellen? De betreffende belasting werd gestemd volgens art. 4 par. 3 van de wet van 17 Maart 1926, waarin geen spraak is van solidariteit.

Daar geen enkele andere wet aan de gemeenten het recht daartoe verleent, moet het betreffende voorschrift van de gemeente als onwettig worden beschouwd.

2) Dit eerste punt terzijde gelaten, stelt zich de vraag of de gemeente mag bepalen dat de eigenaar borg is voor den huurder (of genothebber) voor het betalen dezer belastingen.

Praktisch zou dit hierop neerkomen dat de gemeente — zooals hooger gezegd — zou kunnen beschikken over twee schuldenaars in plaats van over éénen te beschikken.

Erst bij de wet van 27 Maart 1924, werd het toegelaten belastingen van den hier betreffenden aard op te leggen. Deze wet bepaalde uitdrukkelijk dat de

belasting ten laste viel van den gebruiker of exploitant.

Op 17 Maart verschijnt eene nieuwe wet, waarvan art. 4 par. 3 aldus luidt: «In afwijking van de bepalingen van par. 1 en 2 mogen de gemeenten ook gemachtigd worden tot het heffen van: 1) Een bijzondere taks, berekend enz.....»

Hier is geen sprake meer van den persoon op wien de verplichting berust. Er moet dus aangenomen worden dat de gemeente de verplichting mag leggen op den eigenaar ofwel op den genothebber. Maar niets in de wet veroorlooft de gemeenten haren toestand voordeelijker te maken met de verplichting te laten berusten op twee personen, waarvan de eene zal moeten betalen indien de andere in gebreke blijft.

De gemeente mag vooraf bepalen aan welke categorie personen zij die verplichting oplegt, maar dan moet zij zich daaraan houden en zich niet het recht willen aanmatigen om in elk afzonderlijk geval den persoon aan te spreken dien zij verlangt.

Daarbij komt dat een rechtsverband van borgstelling enkel kan ingedacht worden in zooverre deze borgstelling berust op een burgerlijke overeenkomst en dat dit begrip, van zuiver burgerlijken aard, dus geen plaats kan vinden in een reglement van den hier betreffenden aard.

3) Het zij ook opgemerkt dat, ingevolge de onwetigheid dezer bepaling, de genothebbers zoowel als de eigenaars betaling der taks zouden kunnen weigeren.

BIBLIOGRAPHIE

FR. WITTEMANS

Marnix Van Ste Aldegondé. Minister van Willem van Oranje. — S. V. Lectura, Antwerpen. — 1934.

Het beoordeelen van een geschiedkundig werk ligt niet in onze bevoegdheid en staat trouwens volledig buiten het doel dat ons tijdschrift zich gesteld heeft.

Het boek over Marnix van Ste Aldegondé is echter van de hand van onzen Confrater Mter Frans Wittemans, wiens leven zoo innig met de balie is verknocht dat wij het ons ten plicht achten bijzonder de aandacht van de Vlaamsche juristen te vestigen op het zeer interessant werk dat zoo pas van zijne hand is verschenen.

Dat Mter Wittemans die als advocaat den last draagt van een zeer drukke praktijk en die zich daarbuiten nog bezighoudt met een aanzienlijk aantal aangelegenheden des geestes, nog de tijd heeft weten te vinden om een zoo grondig en zoo degelijk boek te schrijven over een der merkwaardige figuren van onze nationale geschiedenis, vervult ons met een zeer diepe waardeering voor het arbeidsvermogen van den schrijver.

Zooals de auteur het zeer terecht in de inleiding van zijn boek doet opmerken, is zijn werk hoofdzakelijk een daad van pietet voor de uitzonderlijk hoogstaande figuur van Marnix Van Ste Aldegondé.

Het is onbetwistbaar dat in onze historische wetenschap Marnix niet die belangstelling heeft genoten welke hij zoo ten volle verdient. Over het algemeen wordt hij beschouwd als een bijkomende figuur in de groote revolutionnaire periode der 16de eeuw, en wordt zijn roem volledig overschaduwed eerst en vooral door deze van Willem de Zwijger en verder door de voornaamste helden van den Nederlandschen onafhankelijkheidsstrijd.

Mter Wittemans legt er zich op toe de miskennis, waarvan Marnix in zekere mate het slachtoffer is geweest,

goed te maken. Hij ziet in Marnix Van Ste Aldegondé de werkelijke bezieler van den 16 eeuwschen vrijheidsstrijd.

Veel meer dan de figuren die historisch in de eerste plaats komen is inderdaad Marnix de denker en de apostel geweest van de Nederlandsche Revolutie. Hij was niet alleen een figuur van groote politieke beteekenis, hij was daarbij een scherpe geest, een hoogstaand letterkundige, een man van werkelijk universeele beteekenis.

Dit bewijst Mter Wittemans door elke bladzijde van zijn werk.

In het bondig bestek van ongeveer honderd paginas wordt ons heel het leven van den held geschetst in verband met de grootsche gebeurtenissen die zijn tijd hebben beheerscht, vooral in verband met het leven van Willem van Oranje, waarvan Marnix steeds de rechterarm geweest is.

Het is een uiterst spannende en tevens hartverkwikkende geschiedenis vol allerbelangrijkste wetenswaardigheden.

We leven mee met Marnix' jeugd. De Calvinistische opstand te Antwerpen en de beeldstormerij worden ons afgeschilderd. Wij volgen verder Marnix in zijn ballingschap en leeren zijn rol kennen in de achtereenvolgende tochten door Willem van Oranje ondernomen. Zij diplomatieke bedrijvigheid doet ons de fijnheid van zijn geest waardeeren. Zijn burgemeesterschap van Antwerpen van 1883 tot 1885 is een van de glorierijkste tijdperken van zijn leven.

Mter Wittemans beschrijft ons deze hoogstaande figuur met een uitbundig enthousiasme.

Wat komt het er op aan dat men op zuiver historisch gebied een paar onbeduidende vergissingen zou kunnen ontdekken. De schrijver legt er zich niet op toe ons archiefwerk te bezorgen; hij wil ons veel meer geven en ons den held van zijn boek voor oogen stellen in een breed geborsteld beeld vol fierheid en breede grootmoedigheid.

Hij wil ook aan ons volk in deze tijden van moreele inzinking en moedeloosheid een les geven van karakteradel en nationale trots.

Dit doel heeft Mter Wittemans prachtig weten te bereiken en we dienen hem hiervoor zeer innig dankbaar te zijn.

René Victor.

HENRI BARRAIL

L'autonomie régionale en Espagne. Etude de droit constitutionnel comparé. — Lyon, Bosc frères, 1933.

De heer Henri Barrail, advocaat bij de balie te Marseille, heeft onlangs een werk uitgegeven dat de laatste politieke gebeurtenissen in Spanje van juridische zijde beschouwt en juridisch wil verklaren. Het werd is echter niet een gelegenheidsœuvre, doch een grondige en blijvende studie over het Spaansch constitutioneel systeem en het is in het kader van de studie der wat hij noemt autonome gebieden, dat hij getracht heeft dit stelsel te situeeren in de verschillende strekkingen van het publiek recht.

Het is natuurlijk bekend dat de omwenteling van 14 April 1931 in Spanje gevoelige verandering heeft teweeggebracht en de grondwet van 9 December 1931, die er het gevolg van geweest is, heeft een nieuw stelsel in het leven geroepen; het zoo juist vermelde systeem der autonome gebieden.

Deze innoveering is ten eerste interessant omdat ze haars gelijke niet heeft en omdat ze aan verschillende andere stelsels gegevens heeft tontleend die best schijnen te passen aan de Spaansche volksgemeenschap.

Voorafgaandelijk onderzoekt schrijver de oorzaken der gewestelijke autonomie en geeft hiervan zoowel de geographische en historische als politieke redenen. Nadien volgt een uitgebreide schets van de algemeene inrichting van den Spaanschen staat en bijzonderlijk de stelling van de grondwet en het Spaansch openbaar leven. Zooals

men weet bestaat inderdaad in Spanje een rechtbank van constitutioneelen waarborg, een hof dat daar de artikels 121 en 124 der nieuwe Spaansche grondwet in het leven werd geroepen. Dit hof is niet zuiver uit juristen samengesteld en omvat o.m. als leden: een voorzitter door het parlement aangeduid, de voorzitter van den hooger consultatieven raad der Republiek, de voorzitter van het rekenhof, twee volksvertegenwoordigers, een vertegenwoordiger van elk der Spaansche gewesten, twee leden van de balie en vier professoren van de rechtsfaculteiten.

Na deze algemeene bemerkings ontleedt schrijver dieper het statuut van het autonome Catalonië en geeft hiervan de bijzonderheden weer. Het zou ons te ver leiden moesten wij al die kleine details herhalen, doch de algemeene trekken van het werk worden door gewestelijke autonomie in Spanje wordt ons hiermede geleverd.

Het autonoom gewest is een openbare gemeenschap op territoriale basis in den Spaanschen staat ingelijfd. Dit gewest heeft dus geen staatskarakter, doch niettemin bezit het zoowel een wetgevende als een uitvoerende en rechterlijke macht. Die bevoegdheid van auto-organisatie wordt omschreven in het gewestelijk statuut, dat op zijn beurt van de grondwet afhangt.

Deze enkele bemerkings situeeren zeer goed het Spaansch stelsel. Men bevindt zich hier niet voor een federaal type noch voor een decentralisatie van unitaire staten; de gewestelijke autonomie is een organisatie op zichzelf. Het is een levensvorm die rekening houdt met de divergeerende eischen der verschillende volksgemeenschappen, die den nationalen staat uitmaken zonder evenwel aan de juridische eenheid van dezen staat afbreuk te maken.

Het werk van Barrail is interessant omdat schrijver zich niet vergenoegt een droge opsomming of een levenloos commentaar te leveren, doch beproeft heeft dit stelsel te benichten aan de hand van doctrinale gegevens van zeer hooge waarde. Aldus werden Barthelémy, Carré de Malberg, Duguit, Edmeine, Hauriou, Jellinek en Kelsen, om slechts de voornaamste te noemen, uitvoerig geraadpleegd. Buitendien komt nog een uitvoerige speciale bibliographie, die heel zeker dezen zal interesseeren die zich met de studie van deze aangelegenheid willen onledig houden.

Het werk van Barrail is een nuttige aanwinst voor de algemeene rechtsleer in zake publiek recht. **V. L.**

INGEZONDEN BIJDRAGEN

HERVORMING VAN DE MAGISTRATUUR.

Dit vraagstuk staat ongetwijfeld in het brandpunt der belangstelling van de Fransche juristenwereld. De laatste gebeurtenissen hebben verschillende euvels en feilen in een schril daglicht gesteld en de vraag drong zich meer en meer op of niet de oorzaak van al het kwaad lag in het wezen zelf en de organisatie van onze huidige rechtsbedeeling.

Om hieromtrent nauwkeurig inlichtingen in te winnen en gedachten in te zamelen van de meest verscheidene juristenmiddens heeft de «Gazette du Palais», te Parijs verschijnend, een soort referendum ingesteld om te weten welke bezwaren er konden ingediend worden tegen het bestaande stelsel en hoe er best zou kunnen aan verholpen worden.

Het enkwest van de «Gazette du Palais», heeft een gevoelig succes mogen beleven. Talrijk waren deze, die er op gereageerd hebben en veelbeteekend waren soms de ingekomen antwoorden. Het enkwest liep over het zoo juist ingediende wetsontwerp, waarbij een algemeene inspectie van de magistratuur ingevoerd werd met het doel de rechtsbedeeling zooveel

mogelijk van de inmenging van politieke invloeden te vrijwaren.

De eerste vraag betrof het recruteeren van magistraten bij het parket en welke eventueele verbeteringen konden vooropgesteld worden. Een tweede vraag gold de stelling van de gezeten magistraten tegenover de politieke invloeden en welke middelen aangevoerd waren om zulkdanige beïnvloeding af te weren. Een derde vraag werd gesteld in verband met de promotie van magistraten en of deze tot dusverre genoegzaam verzekerd was. Een laatste vraag tenslotte vroeg een oplossing voor het netelige vraagstuk of magistraten van het parket onafhankelijk behooren te zijn tegenover de politieke macht en in welke voorwaarden deze onafhankelijkheid moest vastgelegd worden.

Om zich een juist idee te geven van de draagwijdte dezer vragen en om hun gevoeglijkheid te situeeren, vatten wij in het kort samen de bijzonderste bepalingen van het wetsontwerp nopens de instelling van de algemeene inspectie der magistratuur.

Dit wetsontwerp voorziet de instelling van deze inspectie bij het Ministerie van Justitie en bepaalt dat ze zal uitgevoerd worden door een inspecteur-generaal en twee bijgevoegde inspecteurs. De plaats van inspecteur-generaal wordt bekleed door een magistraat van het Hof van Cassatie en dit voor een termijn van 5 jaar. Deze magistraat wordt gekozen tusschen drie kandidaten voorgesteld door een algemeene vergadering van het Hof van Cassatie en de eerste voorzitters der Hoven van Beroep. De stemming is geheim. Deze magistraat-inspecteur is geassimileerd aan den eersten voorzitter van het Hof van Cassatie. Hij kan slechts van zijn ambt ontheven worden door een decreet van den ministerraad op gelijkkluidend advies van den hooger raad der magistratuur, handelend ingevolge opdracht van den minister van Justitie. De magistraten-inspecteurs genieten van een gelijkaardige regeling. Deze toezichters hebben een algemeene bevoegdheid van onderzoek, van nazicht en controle voor al wat betreft de rechtsbedeeling als de personen, die daartoe aangesteld zijn. Deze commissie stelt een verslag op en brengt de wenschen uit of vermeldt de leemten, die dienen aangevuld. Voor elkeen der magistraten bij de Hoven en Rechtbanken, die werden geïnspecteerd, wordt een persoonlijke nota opgesteld, die gevoegd wordt bij de persoonlijke dossiers dezer magistraten in het Ministerie van Justitie. De inspecteur-generaal brengt jaarlijks verslag uit over de uitslagen van zijn zending. Op vraag van den Minister van Justitie kunnen deze inspecteurs eveneens hun diensten doen gelden in de parketten en de vrederegerechten.

Het hieromtrent gevoerde enkwest gaat de kaders van het wetsvoorstel ver te buiten en voorafgaandelijk werd reeds van vele kanten voorgesteld een eliminatie-prijskamp in te richten voor de benoeming in de magistratuur. Men was algemeen van opvatting dat de toegang tot de magistratuur zeer streng moest geregeld worden, maar dat eenmaal deze toegang verleend, de magistraat in verhouding moest gehonoreerd worden. Het was inderdaad de algemeene meening dat een eerste voorwaarde tot onafhankelijkheid een zekere materiele welstand veronderstelt. Wat betreft de vooruitgang werd er op gedrukt dat enerzijds de automatische promotie en anderzijds de willekeurige keuze van de uitvoerende macht moesten vermeden worden en de plaats ruimen voor een stel-

sel dat meer rekening houdt met de persoonlijke verdiensten.

Tenslotte wat betreft de verhouding tusschen het parket en de uitvoerende macht waren de ideeën zeer verscheiden.

Uit dit alles blijkt wel dat een zekere malaise zich heeft meester gemaakt van de Fransche juristenmiddens en hoewel wij ons mogen verheugen in een oogenschijnlijk beteren toestand, toch is het niet van belang ontbloot met aandacht de verhandeling dezer betwistingen te volgen en er de noodige lessen uit te halen voor ons eigen land. Het idee van het referendum of enkwest is trouwens zeer interessant, omdat het aan ieder de gelegenheid geeft vrijelijk zijn meening te uiten en onbewonden zijn stelling te verdedigen. Wij hebben dan ook gemeend, dat het onze lezers kon interesseeren een vluchtig overzicht te geven van wat op dit gebied elders werd verwezenlijkt.

Huldebetoog ter eere van den Heer Vrederechter Victor De Keyser

Verleden Dinsdag werd de heer Victor De Keyser, Vrederechter van het vierde kanton te Antwerpen, 60 jaar. Te dier gelegenheid, alsook naar aanleiding van het feit dat de jubilaris zoo pas benoemd is geworden tot Ridder in de Leopoldsorde, hadden zijn talrijke vrienden er aan gehouden hem ten zijnen huize te gaan gelukwenschen.

Rond 11.30 ure verdrong zich in de prachtige en zoo smaakvol ingerichte woning van den heer De Keyser de buitengewoon talrijke schaar van degenen die met enthousiasme aan den feesteling hun sympathie en hun waardeering kwamen betuigen.

Het waren personaliteiten uit de meest verscheidene middens, menschen van de meest verschillende politieke en wijsgeerige opvattingen, die allen met hetzelfde genoegen er aan gehouden hadden den heer De Keyser blijf te geven van hun innige genegenheid. Naast verschillende magistraten ontmoetten wij den heer Stokhouder Leclef met talrijke leden van de Antwerpsche balie, den heer Voorzitter van de Commissie van Openbaren Onderstand met meerdere leden van de commissie en bijna voltallig de afgevaardigden van de Antwerpsche havencommissie, waarvan de vertegenwoordiging van het patronaat zoowel als deze van de arbeiders broederlijk hulde brachten aan hun Voorzitter.

Deze hulde aan den heer De Keyser was dubbel en dik verdiend. Niet alleen is hij als magistraat een toonbeeld van nauwgezette plechtvervulling, een man van uitgebreide rechtskennis en van zeer groot gezond verstand. De vrije tijd die hem overblijft besteedt hij aan een weldoende activiteit op 't gebied der menschenliefde en hulpvaardigheid als lid der Commissie van Openbaren Onderstand en in zijn

hoedanigheid van Voorzitter der havencommissie legt hij er zich op toe, door een rusteloos ijveren, de conflicten, welke zich voortdurend voordoen aan de haven tusschen patroons en arbeiders, te overbruggen en in onze haven de goede verstandhouding te doen heerschen, die zoozeer onontbeerlijk is voor den bloei van Antwerpen en van het land.

Dit alles werd in uitstekende bewoordingen en op eenvoudige doch roerende wijze aan den heer De Keyser gezegd door den heer Bartholomeussen, Voorzitter der Commissie van Openbaren Onderstand, door den heer Stokhouder Leclef, door den heer Rodain, vertegenwoordiger van de patroons in de Havencommissie en door den heer schepen P. Somers, vertegenwoordiger der arbeiders.

De jubilaris dankte voor de hem bewezen hulde in een prachtige rede, waarin een verheven gevoel gepaard ging met gezonde echt Antwerpsche luim.

Er heerscht zeer spoedig een alleropgewekste stemming. Mevrouw De Keyser had met een ongeëvenaarde liefballigheid de vrienden van haar echtgenoot vergast op een allervriendelijkst onthaal en terwijl de champagne in overvloed werd geplengd, deden de aanwezigen zich te goed aan een allerfijnst buffet.

Het « Rechtskundig Weekblad » sluit zich van ganscher harte aan bij de zoo verdiende hulde die aan den heer De Keyser gebracht is geworden. Hij was inderdaad een van onze medewerkers van het eerste uur en ontelbaar zijn de vonnissen van zijn hand, die in ons blad reeds gepubliceerd werden.

Het is onze hoop dat de heer De Keyser nog zeer lang zijn krachten moge wijden aan de Vlaamsche rechtswetenschap en aan zijn menschlievend streven.

Beroep tegen vonnissen van Vrederechters

Inwendige regeling in voege bij de Rechtbank van Eersten Aanleg te Antwerpen.

De zaken worden ingeleid tegen de zitting van Dinsdag. Op deze zitting worden ze verzonden naar de verscheidene Kamers, waar ze dan worden opgeroepen :

1e Kamer :	Vrijdag (echtscheidingen) 9 uur.
	Zaterdag (overige zaken) 9 uur.
2e Kamer :	Woensdag, 9 uur.
2e Kamer bis :	Vrijdag, 9 uur.
3e Kamer :	Woensdag, 9 uur.
4e Kamer :	Vrijdag, 9 uur.
5e Kamer :	Vrijdag, 12 uur.
5e Kamer bis :	Donderdag, 9 uur.

Dr. De Vlijt, Antwerpen, Alfred Somville, bestuurder.